Ἐπιμέλεια ΘΑΝΑΣΗ ΓΚΟΒΑ

ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

ΧΑΙΡΟΜΑΣΤΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ γιὰ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς προ[σφω]νῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ΠΑΣΟΚ, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἡ ἐ[κλο]γὴ τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου ἀνήκει στὴν ὀργανωμένη βάση [καὶ] μόνο, σύμφωνα μὲ τὶς καταστατικὲς ἀρχὲς τοῦ κινήματος.— [Κα]ὶ θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ συμβῆ μὲ πλή[ρη] λειτουργία τῶν ἀνάλογων διαδικασιῶν. — Ὅμως δὲν μπο[ρεῖ] νὰ πῆ κανεὶς ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι καὶ τόσο ἁπλό. — Ἀφοῦ [γενικὰ] μὲ τὴν πολιτικοποίηση τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, μιὰ πα[ράτα]ξη εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ συνυπολογίση, συσχετίση καὶ συγ[κρί]νη ἐκεῖνο ποὺ συμφέρει τοπικά, δημοτικά, μὲ τὸ ἄλλο ποὺ [ὑπέρ]κειται τῆς γενικότερης πολιτικῆς γραμμῆς καὶ τακτικῆς καὶ ποὺ [τελ]ικὰ εἶναι ἐπικρατέστερο. — Ἂν βέβαια ἡ βάση μπορεῖ νὰ [ἀπο]φύγη μόνη της τὸ συγκερασμὸ σὲ κάποιο πρόσωπο, ἀκόμη καλ[ύτε]ρα ☆ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΜΦΩΝΗΣΟΥΜΕ εἶναι στὸν [χαρα]κτηρισμὸ ὡὰν ἀνεύθυνον τῶν δημοσιευθεισῶν προβλέψεων. —Γιατὶ ἡ πρόγνωση δὲν εἶναι δυνατὸν (ντὲ γιοῦρε) νὰ ταυτίζε[ται] μὲ τὴν εὐθύνη τουλάχιστον στὶς λεπτομέρειες. — Ἂν ἔπρε[πε] νὰ συμβαίνει κάτι παρόμοιο τότε δὲν θὰ ἐνοιμμοποιεῖτο κανέ[νας] πολιτικὸ ὀσπορτὰζ ποὺ ἐκ φύσεως κινεῖται ἀνάμεσα σὲ πιθα[νότ]ητες ἢ ἀκόμη καὶ διαισθήσεις. — Γιατὶ καὶ ἡ διαίσθηση εἶναι [πολ]ιτικὸ μέγεθος. — Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ λογοκρί[νωμ]αι ἀπὸ τὰ κομματικὰ γραφεῖα παρόμοια ρεπορτὰζ γιὰ νὰ ἔ[χουμ]ε περισσότερη δημοκρατία.

Ἡ λιμνοθάλασσα

ΜΙΑ νέα ἑταιρεία ἡ ΕΛΕΜΒΕ πρόκειται νὰ ἀναλάβη τὴν ἀξιο[πο]ίηση τῆς λιμνοθάλασσας τοῦ Με[σο]λογγίου. Ἀλλὰ τὸ κακὸ προη[γο]ύμενο ποὺ ὑπάρχει, κάνει τοὺς Μεσολογγίτες εὐαίσθητους καὶ ἐπι[φυ]λακτικοὺς στὴ νέα ἐξαγγελία.

Γράφουν σχετικῶς τὰ «Μεσολογ[γί]τικα Χρονικά»: «Ἡ λιμνοθάλασσα εἶναι γιὰ τὴν πόλη μας τραγου[δι]σμένος καημὸς καὶ ἀνολοκλήρωτη ἐλπίδα. Εἶναι ἡ μεγάλη ὑπόσχεση καὶ ἡ ὀδυνηρὴ διάψευση. Εἶναι ἡ μοίρα της, τὸ κουρσεμένο βιός της. Τὸ ἁλάτι της, τὸ καρπώνεται τὸ κράτος χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια γιὰ τὴν περιοχή, τὰ ψάρια χάνον[ται] ἀπὸ τὶς πρωτόγονες συνθῆκες καὶ τὶς ληστρικὲς ἁλιεῖες. Γιὰ τοὺς κυβερνητικοὺς τεχνοκράτες ἡ λιμνοθάλασσα εἶναι ἕνα; ἀκόμη πλουτοπαραγωγικὸς πόρος. Γιὰ μᾶς ἐδῶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀναπνοή μας. Εἶναι ἡ μοῖρα μας...».

Ποιοί τὰ ἀγοράζουν;

ΦΥΣΙΚΑ εἶναι πολὺ πιὸ δύ[σκο]λο νὰ κλέψης μιὰ Τράπεζα παρὰ τὴν.... Ἁγία Τράπεζα! Γι' αὐτὸ καὶ κατὰ καιροὺς με[ρικ]οὶ κακόπιστοι προτιμοῦν τὶς ἐκκλησίες. Ὅπως ὁ ἄγνωστος ποὺ ἔκλεψε ἀπ' τὸ ναὸ Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Καλογρέζας τρία δισκοπότηρα, τρία δισκά[ρι]α, τρεῖς «λόγχες», τρεῖς «ἀ[στε]ρίες» δύο ἀρτοφόρα, ἕνα κη[ρο]πήγιο καὶ δύο ἀσημένιους σταυρούς.

Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὑ[πάρ]χουν καὶ κλεπταποδόχοι οἱ ὁποῖοι ἐμπορεύονται ἱερὰ σκεύη. Διαφορετικὰ δὲν θἄχαναν τὸν καιρό τους οἱ κλέφτες.

«ΕΝΤΟΝΗ παρασκηνιακὴ δρα[στη]ριότητα» — γράφει ἡ «Φλό[γα» τοῦ Ἡρακλείου, ἀναπτύσ]σεται μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν τῆς Κρήτης γιὰ τὴν ἐκλογὴ διαδό[χου τοῦ ἀποβιώσαντος ἀρχιεπ]ι σκόπου Εὐγενίου.

Ὑποψήφιοι εἶναι ἑπτὰ μητρο[πο]λίτες: ὁ Πέτρας Δημήτριος 55 ἐτῶν, Ἀρκαδίας Τιμόθεος 55 ἐτῶν, Ἱεράπετρας καὶ Σητείας Φιλόθεος 50 ἐτῶν, Ρεθύ[μν]ης καὶ Αὐλοποτάμου Τίτος 48 ἐτῶν, Κυδωνίας καὶ Ἀπο[κο]ρώνου Εἰρηναῖος 46 ἐτῶν (ἐ[πι]κεφαλῆς τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν [ἀν]τιπεριοχανικῶν βάσεων), Κισσά[μο]υ καὶ Σελήνου Κυρίλος 44 ἐτῶν καὶ Σφακέων Θεόδωρος 42 ἐτῶν.

Μικροὶ καὶ «μεγάλοι»

ΤΑ παιδία ...δὲν παίζει — οὔτε ἀστειεύονται.

Μιὰ φούχτα «μαρίδα» ἀναφέρει ἡ εἴδηση, παιδιὰ 7—12 χρόνων κα[τά]φεραν νά... τρομάξουν τὶς μπουλ[ντ]όζες ποὺ πῆγαν νὰ σκάψουν θεμέ[λι]α πολυκατοικίας σὲ χῶρο τοῦ Αἰ[γά]λεω ποὺ προορίζεται γιὰ πλα[τεῖ]α.

Ἔτσι ἀνεστάλησαν οἱ ἐκσκαφὲς καὶ τὸ θέμα θὰ ἐπανεξετασθῆ!

Καὶ δεύτερο ἀπ' τὴ Θεσσαλονί[κη]. Ἐπεισόδια ἀπειλήθηκαν κατὰ τὴ διάρκεια νέας διαμαρτυρίας τῶν μαθητῶν τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου ἐναντίον ἐκείνων ποὺ προσπαθοῦν νὰ οἰκειοποιηθοῦν τμῆμα τοῦ οἰκο[πέ]δου τοῦ προοριζομένου γιὰ ἀ[νέ]γερση σχολείου...

Προσοχή, λοιπόν, κύριοι, κομπι[να]δόροι. Ἂν στὴν Ἑλλάδα τὰ βο[λεύ]τε μιὰ χαρὰ μὲ τοὺς μεγάλους —Ἰδιαιτέρως μὲ τοὺς πολὺ μεγά[λο]υς, ἐν τούτοις, μὲ τοὺς μικροὺς δὲν πρόκειται νὰ «καθαρίσετε» καὶ τόσο εὔκολα.

ΣΤΟ πνεῦμα τῆς Ἀποκρηᾶς (τῆς παλιᾶς — γνήσιας ἀποκρη[ᾶς]) ἡ ἐμμετρη διαφήμιση τοῦ «Ὀ[ρει]βατικοῦ γιὰ τὸ χορὸ τῆς προ[σε]χοῦς Τετάρτης στὸ «Μωρέα».

Μιὰ ἀπόδειξη ὅτι μποροῦμε, ἂν ἀνασκουμπωθοῦμε μὲ ὄρεξη, νὰ συν[δέ]σουμε τὸ σήμερα μὲ τὸ χθὲς μὲ μιὰ γέφυρα πνευματώδη καὶ μπριό[ζα]. Γιατὶ τὸ καλὸ χιοῦμορ καὶ γε[νι]κώτερα τὸ καλὸ γοῦστο, εἶναι διαχρονικὲς ἀξίες. Ἀρκεῖ νὰ τὶς ἀναζητοῦμε.

ΠΡΩΪΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Γράμμα γιὰ τὸ Σπῦρο Σ...

ΚΑΝΟΝΙΚΑ, λογικά, δὲν ὑ[πάρ]χει ἐρώτημα. Ἡ τεράστια μη[χα]νὴ «κουτάλα» τῆς μπουλντό[ζας] θὰ «κατεδαφίση» καὶ τὸ ἀν[τί]κρυσμα τὸ ταλαίπωρο τοῦ φί[λου] μου Σπύρου Σώκαρη. Ὁ ἀ[νθ]ρωπάκι σου ἔχει κριθῆ. Ἄλλο ἂν ὁ [Σπ]ῦρος, ὅπως κι' ἐνώ, ὅπως [καὶ] ἀληθὲς ἀκόμη ταλαίπωρα ἀν [ἦτ]αν τοῦ ἐκπληκτικοῦ εἰκο[σά]χρονα μας στεκόμαστε στὶς [πλ]ευρὲς τῶν παλιῶν, ἀλλὰ ἀβά[σα]νιστα ὄμορφων καὶ ἀγαπημέ[νω]ν μας «ντουβαριῶν» μὲ πεῖ[σμ]α μπροστὰ στὸν ἐκσκαφέα [ποὺ] θέλει ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀ[ντ]ικαμηκῆς καὶ τῆς πρακτικῆς [ἀνά]γκης νὰ μᾶς κάνει ἄνετη [τὴ] ζωή μας. νὰ μᾶς ἐκσυγχρο[νί]ση, νὰ αὐξήση τὸ εἰσόδημά [μα]ς...

Ἐρώτημα δὲν ὑπάρχει λοι[πό]ν. Οἱ «βάρβαροι» θὰ περάσουν [κα]τὰ πόδι φίλτατε Σπῦρο. Καὶ πά[νω] ἀπὸ ἐρείπια τῆς ψυχῆς μας [τῆ]ς νεανικῆς κι' ἀλαφροϊσκιωτης [μα]ς ἀπὸ σημάδια τῆς κομματια[σμ]ένης καθοδὸς μας θὰ ὑψώσουν [πο]λυκατοικίες ἐμὲ συγχρόνους ἀ[νά]γκες καὶ μεγαλύτερον εἰσόδη[μα] κι' ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο; θὰ γε[λ]ᾶμε καὶ θὰ πεθάνουμε οἰκο[νο]μικῶς αὐτάρκεις. Ὅμως στὴν [πρ]αγματικότητα, πότε θἄχουμε [χρ]όνο; Τὴν ὥρα ποὺχει γρά[ψε]ι τὸ κισέτ, ἢ ὅταν θὰ μᾶς ἰ[κα]νοποίηση τὰ ἐνοίσματα τῶν ἀ[πα]νησεων καὶ τῆς νειότης ἡ [ἀν]ησυχία «κουτάλα» τῆς μπουλν[τό]ζας; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία. Φαίνεται [νὰ] μὲ τὴν ἀποκοτιὰ ποὺ μᾶς [δί]νει, πιστεύουμε κι' ἐσὺ κι' ἐ[γὼ] καὶ πάρα πολλοὶ ἀκόμη ἰδαλ[λη]λαμετανόητοι τοῦ 'χθές, ὅτι [ἡ] μπουλντόζα μᾶλλον τὸ δεύτερο. [Αὐ]τὸ καὶ κοιτᾶμε ἄμυνα. Ὁ[πω]ς τὸ ἀνθρωπάκι σου ποὺ συμ[πε]ριλάμβανε καὶ ἀνθρωπότητα στὸ συγ[κε]κριμένο πίνακά σου...

Φοβερὴ καὶ ἄνιση ἡ μάχη. [Ἀλ]λὰ τὴ δίνουμε μὲ ἐπιτυχία [ἀκ]όμη τὴ σπιγμὴ κάτω ἀπ' τὶς [πυ]θμένες τῶν λογικῶν, τῶν [πρ]ακτικῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ἀ[σπ]άνταχτα τετράγωνα ἐπιχειρη[μα]τα τῶν μηχανικῶν.

Ἀδέσεως λοιπὸν τί τρομερὸ ὄ[νε]ιρο προσφέρει τοῦτος ὁ πίνακας [τοῦ] ὅλους ἐμᾶς. Δὲν εἶναι πόνο [μό]νο, εἶναι κι' ἄλλοι, ποὺ κα[τὰ] τὸν ἀντίκρυσαν, ὀπλίστηκαν [μὲ] θάρρος καὶ εἶπαν τὸ μεγάλο [ναὶ] στὴ μπουλντόζα. Γιατὶ στὸ [μεγ]άλο δίλημμα ποὺ βρέθηκαν [ἀπ]ὸ κρατερὸ ἐσωτερικὸ ἀγῶνα [με]τὰ τῶν «σὺν» καὶ «πλήν» τῶν [μέ]σα καὶ κατὰ ποὺ συνεπάγεται [μι]ὰ ἀνταπαρόχη, ναί μὲν λογάρι[α]σμὸ καὶ τὴ συναισθηματικὴ [φο]υρὰ τοῦ θέματος, ἀλλὰ δὲν [μπ]οροῦσαν νὰ κάμουν πιὸ σιγ[ου]ρισμένο, πιὸ σχηματικὸ αὐτὸ [πο]υ τοὺς ἔδωσες ἐσύ. Δηλαδὴ [τὴν] ἀλήθεια ὅτι ἡ μπουλντόζα. [Καὶ] μὲ τὴ γραφικότητα τοῦ πα[λι]οῦ σπιτικοῦ, θὰ κατεδαφίση. [Ἐξ]ουθενώση καὶ τοὺς ἴδιους [μὲ] τὸ αὐτόχρημα δραματικὸ [ἀν]τίτετ τῆς «κουτάλας» μὲ τὸ [μι]κρούτσικο πιάνακι, τοὺς ἔδωσε τὸ νόη[μα] τῆς ὑποθέσεως. Καὶ ἀναβάλ[λο]υν ἀναβάλλουν ὅσο μπο[ροῦ]σαν...

Ἀργότερα, λοιπόν, τοῦτος ὁ πί[νακ]ας σου νὰ κυκλοφορήση σὲ [ἑκα]τοντάδες κὰρτ ποστάλ. Τὸν χρει[ά]ζονται γιὰ τὴν σωτηρία τους, ἔ[τσι] στω καὶ τὴν προσωρινὴ τόσες καὶ τόσες ὄμορφες καὶ γραφικό[τα]τες γωνιὲς ποὺ ἀπειλοῦνται ἀ[πὸ] τὸ μπετόν. Καὶ ἐλπίζω νὰ νί[κη]σῃ αὐτὸ μέχρι τὸν προσεχῆ χει[μῶ]να. Γιατὶ θὰ πρέπει νὰ ξέρεις πὼς συμβαίνει μὲ τὰ παλιὰ σπί[τια] δ,τι ἀκριβῶς καὶ μὲ τοὺς γέ[ρου]ς ἀνθρώπους. Τὸ θανατικὸ σέρνεται γι' αὐτοὺς (καὶ γι' αὐ[τά]) κυρίως τὸν χειμῶνα. Ὄχι τόσο γιατὶ κινδυνεύουν τὰ ντου[βά]ρια ἀπ' τὴν ὑγρασία καὶ οἱ ἔ[νοι]κοι ἀπ' τὴν ἔλλειψη καλορι[φέ]ρ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ χειμῶνα δὲν ἀνθίζουν λουλούδια στοὺς [κή]πους καὶ στὶς μικρὲς αὐλὲς καὶ τὰ ἀναρριχητικὰ δὲν σκύβουν κάθε πρωῒ ἀπ' τὴ γωνιὰ τῆς μπαλκονόπορτας γιὰ νὰ σοῦ ποῦν καλημέρα σύντροφε. (Ξέ[ρεις δὰ πόσο ὡραῖο πρᾶγμα εἶ]ναι νὰ σὲ λέει σύντροφο μιὰ βοι[κα]μβίλια, ἕνα ἀγιόκλημα, ἕνας κισσὸς ἔστω...).

Τὸ πρόβλημα, λοιπόν, εἶναι νὰ προφθαίνει ἡ "Ανοιξη πρὶν [ἀπ]' τὴ μπουλντόζα. Γιὰ νὰ μπο[ρέ]ση τὸ δμορφο γερασμένο σπιτ[ικ]ὸ νὰ ἀναφωνήση θριαμβευτικὰ [ὅπ]ως καὶ κάθε ἡλικιωμένος «Πρίτς.. Μάρτη μου.. ». Μερικὰ σπίτια βέβαια μποροῦν νὰ θεω[ρη]θοῦν πιὸ προνομοῦχα ἀπ' τὴν ἄποψη αὐτή. Γιατὶ ἔχουν κάτ[ω] λουλούδια ποὺ σκᾶνε τὰ μπου[μπ]ούκια τους ἀπὸ τέλη Γενάρη ἀκόμη. Ὅπως τοῦτη ἡ φλογερὴ [κο]κέτα ἡ τσιντόνια, ποὺ καθὼς [τὴν] λιμπίζομαι ἀπ' τὸ παράθυρο [ὧρ]ες κι' ὧρες μὲ ζεσταίνει [πε]ρισσότερο ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ «μάτι».

Τούτη, λοιπόν, ἡ τσιντόνια φί[λε] Σπῦρο— ἂν θές τὸ πιστεύεις [βέ]βαια — τάβαλε μὲ μερικοὺς [λε]φτάδες ποὺ κύκλωσαν μὲ [μπ]ουλντόζες καὶ χιλιάρικα τὸ [ὀπ]ίτι καὶ τοὺς κατατρόπωσε. Φυ[σι]κά, μόνο μὲ ἁλαφροϊσκιωτους [μπ]ορεῖ νὰ συμβαίνουν αὐτά. [Ἂς] ὑπάρχουν ὅμως κι' αὐτοί— [ἂς] ὑπάρχουμε βρὲ ἀδερφέ, γιὰ [νὰ] μποροῦν ἀκόμη καὶ στὴν ἐπο[χὴ] μας νὰ ὀρθώνουν ἀνάστημα [καὶ] τὰ λουλούδια ἀπέναντι στὶς [πο]λυκατοικίες καὶ στὸν καινούρ[γι]ο τρόπο ζωῆς καὶ στὴ νροτρο[πί]α ποὺ ἐκπροσωποῦν. Τὸ ἀν[θρ]ωπάκι λοιπόν, κράτησε κι' ἐ[φέ]τος σὲ ἀπόσταση τὴν ἀπειλη[τι]κὴ «κουτάλα» τοῦ ἐκσκαφέα μὲ [τὴ] βοήθεια τῶν λουλουδιῶν ποὺ [ἐξ]ακολουθοῦν νὰ φύτρώνουν ἀ[νά]μεσα στὴν ψυχή μας καὶ στὸ [μη]χανικὸ «ὄρνεο». Καὶ ξέρω, δι[αι]σθάνομαι μᾶλλον ἀγαπητὲ Σπῦ[ρο] γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἀπεικόνι[σε]ς αὐτὰ τὰ ἄνθη. Γιατὶ καθένας ἔχει τὰ δικά του τὰ προσωπικὰ λουλούδια, ποὺ μ' αὐτὰ δίνει τὴ μάχη του. Ὄχι μόνο τὰ φυσικὰ καὶ ἐμφανῆ, μὰ καὶ τὰ ἄλλα, ποὺ δὲν φαίνονται, καθὼς θερι[εύ]ουν μονάχο στοὺς λιμῶνες τῆς γλυκειᾶς νοσταλγίας. Γιὰ χάρη τῆς ὁποίας ἀξίζει κάθε θυ[σί]α. Ἀκόμη καὶ μιὰ «συμφέρου[σα]» ἀντιπαροχή.

ΠΑΝ

«Η ΗΜΕΡΑ»
ΠΡΟ 30 ΕΤΩΝ

Ἔκρηξις μὲ πολλὰ θύματα στὸ κέντρο τῆς Ἱερουσαλὴμ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Ἡ κυριώτε[ρη] ἐμπορικὴ ἑβραϊκὴ ὁδὸς κα[τα]στράφη ὑπὸ ἐκρήξεως ἡ ὁ[πο]ία θεωρεῖται καὶ ἡ ἰσχυροτέ[ρη] ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνατινά[ξε]ως τοῦ ξενοδοχείου «Βασι[λέ]ως Δαυΐδ».Τετραώροφα κτίρια [κα]τερρεύσαν ὡς χάρτινοι πύρ[γοι].

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁλόκληρος ἡ ἑβραϊκὴ συνοικία ἀντήχει ἀπὸ τὰς ἀμωγὰς καὶ τοὺς ὀλοφυρμοὺς τῶν τραυματιῶν καθὼς καὶ ἐκείνων ποὺ ἔψαχναν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καταπλακωθέντων θυμάτων. Τὸ ξενοδοχεῖο «Ἀτλαντὶκ» δὲν ὑφίσταται πλέον. Ἡ φοβερὰ ἔκρηξις ἦτο ἔργον Ἀράβων κομμάντος, σύμφωνα μὲ πληροφορίας τῶν Ἰσραηλινῶν.

...ὡς μπῆκαν στὸ Αἰγιο

ΩΣ ΕΓΝΩΣΘΗ κατὰ τὴν χθε[σι]νὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Αἰγί[ου] οἱ ἀντάρται εἰσῆλθον εἰς τὴν [πό]λιν εἴτε ὡς Χωροφύλακες, εἴ[τε] ὡς χωρικοὶ μεταφέροντες ξύ[λα] μὲ κρυμμένον εἰς αὐτὰ τὸν [ὁπ]λισμόν των.

Ἄρθρον

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΗΜΕΡΙΝΗΝ» δη[μο]σιεύεται ἄρθρον τοῦ κ. Γιουέρ [γκ] τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ὅτι ἡ [Σο]βιετικὴ Πολιτικὴ εἰς τὴν Κο[ρέ]αν ἴσως ὁδηγήση συντόμως [εἰς] πόλεμον τὴν Ν.Α Ἀσία λό[γῳ] τῆς προσπαθείας κομμουνι[στῶν] νὰ ἀνακτήσουν τὸ χαμένον [ἔδ]αφος.

Ἀπέθανε ὁ Μπουκαούρης

ΑΠΕΘΑΝΕ ἐκ συγκοπῆς εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκηδεύθη ἀπὸ τὸν ναὸν Παναγίας Ἀλεξωτίσσης ὁ τέως δήμαρχος Πατρέων Δημήτριος Ἀνδρικόπουλος — Μπουκαούρης. Οὗτος ὑπηρέτησε δήμαρχος ἀπὸ 18)4)1914 μέχρι τέλους τοῦ 1925. Ἐκ τῶν κυρίων ἔργων συντελεστῶν τῆς δημιουργίας τοῦ «Γλαύκου».

Δωρεὰ τῆς Μονῆς

Η ΜΟΝΗ Γηροκομείου ἐδώρησε 20 στρέμματα πευκοφύτου ἐκτάσεως κάτωθι τῆς περιοχῆς «Διάκου» διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Πρεβεντορείου. Ἡ οἰκοδόμηση θὰ γίνη διὰ δωρεᾶς 500.000

ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
Γιὰ Σοκολάτες
Σὲ μικρὲς καὶ
μεγάλες ποσότητες
ΔΙΑΝΕΜ Ο.Ε.
Ἁγίου Ἀνδρέου 95
ΤΗΛ. 221-800, 221-900

Η «ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ»

Τὰ Ἐργατικὰ Συνδικάτα μεγάλη δύναμη στὴ Δυτ. Εὐρώπη

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ Τ' ΑΓΝΟΗΣΕΙ

ΠΑΡΙΣΙ. Τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα στὴν Εὐρώπη παίζουν διαρκῶς πιὸ ἐνεργὸ καὶ ἀποφασιστικὸ ρόλο, ἔχουν ἀποκτήσει μεγάλη δύναμη καὶ οὐσιαστικὰ καμμιὰ κυβέρνηση δὲν μπορεῖ πλέον νὰ ἐπιβάλει τὴ θέλησή της καὶ νὰ κυβερνήσει ἂν δὲν ἔχει ἐξασφαλίσμένη τὴ συνεργασία τους. Τὸ διαπιστώνουμε αὐτὸ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ εὐρωπαϊκὲς χῶρες:

—Στὴν Ἀγγλία, ἡ κυβέρνηση Κάλλαχαν, ζήτησε τὴ συνεργασία καὶ συμπαράσταση τῶν ἐργατικῶν σωματείων γιὰ τὴν παγοποίηση τῶν μισθῶν καὶ τιμῶν. Τὴν ἐξασφάλισε καὶ γι' αὐτὸ μπόρεσε νὰ περάσει τὴ μεγάλη δοκιμασία τῆς κρίσεως καὶ τώρα νὰ ἀντιμετωπίζει μὲ αἰσιοδοξία τὸ μέλλον.

Στὴ Δυτικὴ Γερμανία, τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ἐπέβαλαν στὴν κυβέρνηση, τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ Κόμματος περισσότερες διεκδικήσεις στὰ συμβούλια τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ οὐσιαστικὴ συνδιοίκηση τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐπιχειρηματιῶν.

Ἐκεῖνα καθορίζουν τὴ στάση τους ἀπέναντι στὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ἀνεργία καὶ ἡ κυβέρνηση, προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιήσει τὰ αἰτήματά τους.

—Στὴ Γαλλία, ἂν τὸ σχέδιο περὶ λιτότητας τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Μπὰρ δὲν σημειώνει ἐπιτυχία, εἶναι διότι ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν ἔχει ταχθεῖ ἐναντίον του καὶ υἱοθετεῖ ἄλλη πολιτικὴ γραμμὴ γιὰ νὰ βγεῖ ἡ χώρα ἀπὸ τὴν κρίση. Ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία θὰ παίξει ἀπὸ φασιστικὸ ρόλο στὴν προσεχῆ ἐκλογικὴ ἀναμέτρηση τοῦ Μαρτίου.

—Στὴν Ἰταλία, εἶναι βέβαιο, ὅτι ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος στηρίζεται στὴν ὀργανωμένη ἐργατικὴ τάξη καὶ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Λουτσιάνο Λάμα, ἔχει τόση ἰσχύ, ὅση ἔχει καὶ ὁ πιὸ δυνατὸς ὑπουργὸς μέσα στὴν κυβέρνηση.

Τὸ φαινόμενο ὅμως εἶναι γενικὸ καὶ ἁπλώνεται σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, λέγεται ὅτι ὁ πρόεδρος Κάρτερ, δὲν θὰ κέρδιζε τὴν ἐκλογή, ἂν δὲν εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν ὑποστήριξη τῶν δύο ἰσχυρῶν ἐργατικῶν συνομοσπονδιῶν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι, ἂν καὶ τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα δὲν ἐκπροσωποῦνται στὴν Βουλὴ ἢ στὴν κυβέρνηση, ὡστόσο ἡ δύναμή τους εἶναι κυριαρχικὴ καὶ δύσκολο νὰ ἐλεγχθεῖ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ μιὰ κυβέρνηση ἔχει τὴν ὑποστήριξη, τῶν ἐργατῶν, μπορεῖ νὰ εἶναι ἡσυχη καὶ νὰ ἀντιμετωπίζει μὲ μεγαλύτερη βεβαιότητα τὴν κατάσταση.

Ἐδῶ ὅμως ἔχει παρατηρηθεῖ, τὸ ἑξῆς: σὲ χῶρες ὅπου εἶναι ἰσχυρὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, δὲν ὑπάρχει συνδικαλιστικὸ κίνημα, ποὺ νὰ μὴν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτό. Οὐσιαστικά, ὅλες οἱ μεγάλες συνδικαλιστικὲς διοικήσεις, εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροή του. Ἀλλὰ οἱ κομμουνιστὲς ποὺ κατευθύνουν τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα, ἔχουν ἄλλα περιθώρια δραστηριότητας καὶ διαφορετικοὺς τρόπους γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὶς κυβερνήσεις καὶ τὴν πολιτική τους.

—Πραγματικά, γράφει, ὁ Ἰταλὸς δημοσιογράφος κ. Βιττόριο Κορρέζιο, οἱ συνδικαλιστὲς ἡγέτες δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σκέφτονται μόνο τὸ κόμμα, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκονομία τῆς χώρας καὶ τὴν ἀπασχόληση τῶν ἐργατῶν καὶ ἄλλα προβλήματα.

Στὴν Ἰταλία, μετὰ τὸ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οἱ Ἰταλοὶ ἐργάτες δὲν ἔκαναν συχνὲς ἀπεργίες, οὔτε εἶχαν ὑπερβολικὲς διεκδικήσεις. Αὐτὸ ὀφειλόταν στὴ σοφὴ καθοδήγηση τοῦ γενικοῦ γραμματέα τῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν, Ντὶ Βιττόριο, φίλο τοῦ Τολιάττι καὶ στελέχους τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.

Ὁ Ντὶ Βιττόριο ἦταν ἕνας λογικὸς συζητητής, ποὺ εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸν θαυμασμὸ ὅλων καὶ καθόριζε τὶς συνδικαλιστικὲς διεκδικήσεις ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητες ποὺ ὑπῆρχαν. Γι' αὐτό, ὅλοι στὴν Ἰταλία ἀναγνωρίζουν ὅτι συνετέλεσε στὸ «ἰταλικὸ οἰκονομικὸ θαῦμα».

Μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς δυτικῆς κοινωνίας, ὁ ρόλος τῶν ἐργατῶν ἔγινε πιὸ ἀποφασιστικός, ἰδιαίτερα μετὰ τὸ 1968. Ὑπάρχει μιὰ τάση ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀναγνώριση ἀπὸ τὰ ἀστικὰ κόμματα, ὅτι ἡ σύγχρονη κοινωνία πρέπει, νὰ γίνει δικαιότερη καὶ ὅτι τὸ εἰσόδημα δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ παρουσιάζει τόσο μεγάλο χάσμα, ὅπως πρίν. Ἀλλά, χωρὶς ἀμφιβολία, καὶ οἱ κινητοποιήσεις καὶ ἀπεργίες τῶν ἐργατῶν συνετέλεσαν σὲ μιὰ νέα κατάσταση σχέσεων μὲ τὴν ἐπιχείρηση καὶ τὸ κράτος.

—Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, λέει ὁ γενικὸς γραμματέας τῆς Γαλλικῆς Ἐργατικῆς Συνομοσπονδίας κ. Σεγκύ, ὅτι οἱ κινητοποιήσεις τῶν ἐργαζομένων ὑποχρέωσαν τὶς κυβερνήσεις νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ ρόλο τους καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ αἰτήματά τους. Μιὰ κοινωνία πρέπει νὰ εἶναι δίκαιη ἀπέναντι στὸν ἐργατικὸ κόσμο. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὅλοι τὴν ἔχουν ἀναγνωρίσει.

Ὁ ἡγέτης τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων στὴν Ἰταλία, κ. Οὔγκο Λὰ Μάλφα, ἀναγνωρίζει, ὅτι οἱ ἐργάτες ἔχουν ἀποκτήσει, ὑπερβολικὴ δύναμη καὶ ὅτι κάθε κυβέρνηση ἔχει ὑποχρεωθεῖ νὰ ἀναγνωρίζει τὸ ρόλο τους. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνει διαφορετικά.

Ὁ διάλογος ἐργατῶν — κυβερνήσεως, πρέπει νὰ εἶναι σοβαρός. Διαφορετικά, ἐπακολουθοῦν ἀπεργίες καὶ ἀναστατώσεις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἐνῶ οἱ συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις δὲν ἔχουν θεσμικὴ παρουσία σὲ κανένα κράτος, κάμμιὰ κυβέρνηση δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει κάτι χωρὶς αὐτὲς ἢ νὰ στραφεῖ ἐναντίον τους.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ἀγαπητοὶ Μπενδρωναῖοι καὶ λοιποὶ φίλοι μας,
Τὸ Σάββατο 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ καὶ ὥρα 9 μ.μ. στὸ Κέντρο ΚΩΣΤΗΡΗ «Ταραντέλλα» Ἀλισσοῦ καὶ μὲ ἐκλεκτὸ μουσικὸ συγκρότημα πραγματοποιοῦμε συνεστίαση τῶν ἀπανταχοῦ Μπενδρωναίων (Ἀχαϊκόν)
Περιμένουμε τὴν ὁλοπρόθυμη συμμετοχὴ ὅλων σας, γιὰ νὰ χαροῦμε μιὰ ἀξέχαστη πατριωτικὴ βραδιὰ
Πληροφορίες: ΤΗΛ